ملک اشرف شاعر دے دلچسپ

عشقیہ دوھڑے

دوہڑا نمبر ۱

بسم اللہ کر عشق ماہی نوں آپ اساں گل پایا
لوں لوں بھانبڑ بلیا ظالم تن تے ماس جلایا
ساک قبیلے سنگی چھڈے جھلا نام رکھایا
اشرف کوچے یار پیارے والے ڈیرا آن لگایا

دوہڑہ نمبر ۲

کدی پچھیا نہ یار جانی نے کون توں کدھروں آیا
جے پچھیا تے غیراں وانگن سگوں ہور ڈرایا
در اپنے تھیں وانگ سگاں دے کر دشنام بھگایا
شفقت دے سنگ کدی نہ سجناں نال گلے دے لایا

دوہڑہ نمبر ۳

عشق ماہی دے اندر بندے زندگی سب گذاری
سیجناں چھوڑ محبت دِلی لا کے نین کٹاری
چاہ وچہ پایا چاہ دلبر دی فرقت نے مت ماری
شوقی تے جند چاڑھی لا کے بے پرواہاں سنگ یاری

شاعِر دا خیال

سوال جواب درمیان ملک اشرفؔ تے کپڑا

سوال ملک اشرف

کپڑے توں میں پچھیا اِک دن گل سچی فرمادیں
پاک وجود میرے دلبر دا توں پیا درشن پادیں
تیرے توں کجھ پردہ ناہیں رج رج موج اڈادیں
سالوں یار مِلن دا اشرفؔ کجھ تے دل سکھلادیں

جواب کپڑا

کپڑے کہیا اے کملے عاشق عشقے وخت کٹایا

پہلے وچہ زمین دے دَب کے ہمت نوں آزمایا
مُدت بہت زمین دے تھلے رہ کے وقت لگایا
پھیر مینوں کڈھ باہر عشقے سبز لباس پہنایا
بعد ایس دے اِک ڈوڈے اندر اُس نے قید رکھایا
ڈوڈے تھیں پھیر باہر کڈھ کے ویلنے دے مُنہ پایا
ویلنے وچوں کڈھ تخم میرے تھیں باھر کڈھ وگایا
مڑ کے پینجے دے وَس پا کے مینوں خوب پنجایا
ذرہ ذرہ کر کے پھر میرا گوڑہ نام رکھایا
گوڑہ شکل بنا کے میری خصماں دے گھر آیا
خصماں دو ہتھوں تلیاں وچہ رکھ کے پونی نام دھرایا
تیز تر کلّے تے دھر چرخے ہوڑ دا آوازہ سنایا
پونی نام گیا مِٹ میرا چھلّی نام سدایا
پھیر مڑ ٹیرن اُتے چڑھ کے رب دا شکر بجایا
اَٹّی نام رکھا کے اپنا پھیر بھی نہ گھبرایا
گھار جلاہیاں دے پھیر تہتا اپنا آپ تِنایا
کپڑا انہاں بنا کے مینوں وِل خصماں پرتایا
خصماں چک کے مینوں فوراً درزی کول پوچایا

درزی کولوں خصماں پہلے اپنا ناپ کرایا
مینوں بھی پھیر ناپ درزی اِک دم کٹ وکھایا
پھر میں سوئی دے سنگ سنگیا اپنا بدن سلایا
نام پوشاک ہمریا پھر میرے سجناں گل پایا
سو کھا ناہیں یار سجن نے مینوں دید وکھایا
سُولی تے جند چاڑھی تے پھر دلبر نے اپنایا
اتنے دُکھ کیہڑے تک سے جانی نے فرمایا

دوہڑہ نمبر ۴

ظالم عشق جلاد زور آور دانگ قصاباں کوندا
ترس نہ کردا واراں کردا قتل کریندا بھوندا
بےکساں مظلوماں والا خون ہمیشہ چوندا
کدی نہ چھڈدا کدی چھڈدا لکھ بھاویں کوئی روندا

سوال جواب دربیان عاشق تے گھڑا

سوال عاشق

گھڑے کولوں اِک عاشق پچھیا گل میری سُن اڑیا

خاک ہے ذات تیری پھیر کیویں سر محبوب دے چڑھیا
نہ توں رسوا ہوئیوں جگ وچ نہ وچ عشق دے سڑیا
تینوں غسل کراون پیا سر تے اشرف رکھن نہ گھڑیا

جواب گھڑا

گھڑے کہیا توں نال کناں دے گل سن لے دیوانے
ماں پیو سنگوں وطنوں کڈھ کے اگ بلدی وچ پانے
خون جلے رکھ پھیر تلی تے سجن یار بلانے
پکا سچ یاون گل ونگڑہ اشرف کہوں تے جلنے

دوہڑہ نمبر ۵

یار یاراں نوں ایویں ملدے جیویں پھلاں توں بھورے
دنیا دی پند نصیحت نہ سن دے کن انہاں دے ڈورے
ہر گل تے گلزاراں اندر دیندے پھرن ڈھونڈورے
اشرف دید نظارے کارن ہر جا کردے دورے

دوہڑہ نمبر ۶

نیند نہ آوے فرقت اندر جنہاں یار کھڑا تے
اٹھدے بہندے روندے رہندے راتاں دے جگراتے

پند سجن دا اُٹھ اُٹھ تک دے عاشق جان پچھاتے
اشرفؔ حال فقیری کر دے جو لکھاں دے داتے

دوہڑہ نمبر ۷

شرع شریعت سمجھن ناہیں عشقے دے مستانے
دَم دَم نام سجن دا جپدے پھردے مست دیوانے
دکھ دے یار تصویر دل ہیں بھالن وچہ ویرانے
اپنا آپ بھلاون اشرفؔ رہندے چُپ نمانے

دوہڑہ نمبر ۸

یار یاراں نوں بھج بھج ملدے خوف نہ خطرہ کوئی
گلی گلی وچہ ناچ کریندے لاہ شرم دی لوئی
پیریں گھنگرو گل وچہ آلفی پھردے نک ڈبوئی
دید دی خاطر اشرفؔ عاشق ہوندے بے آبروئی

دوہڑہ نمبر ۹

عاشق دید جاناں دی خاطر سر قلم کرواندے
سُولی چڑھدے تے ڈُب مردے بدنوں چم لہاوندے
جنہاں شوق سجن دے پیتی رولا شور مچاوندے
خود بچدے تے ہوراں تائیں اشرفؔ رہن بچاوندے

دوہڑہ نمبر ۱۰

تیرے کولوں ککڑ چنگا جاگے صبح سویرے
یاد اللہ دی کردا اُٹھ کے بالکل مُنہ ہنیرے
سُورج چڑھے تے جاگیں پھیر بھی اکھیں اسیں اچیرے
سنگی نفس دے اشرفؔ جیہڑے رَبّ توں ہون اگیرے

دوہڑہ نمبر ۱۱

چھڈ نماز تے روزہ نہ رکھ بن جا یُت پجُاری
جے کوئی آکھے مُسلم تینوں کر دیویں انکاری
نہ مُسلم نہ کافر ہوویں ہوویں عِشق بیوپاری
بند کریں لب آنکھیں نے کن قلب تائیں کر جاری

دوہڑہ نمبر ۱۲

لوکی کعبے حج لوڑن جاون ساڈا کعبہ یار دی گلی
توڑ کے تسبی مالا جنجول سر تے کر لئی جھُلی
صبر شکر دے برتن دے وچہ رکھ کے کھاواں گُلی
اشرفؔ دید سجن دا حج ہے دُنیا پھر دی بھُلی

دوہڑہ نمبر ۱۳

بادِ صبح کر کرم خط راہ یار دے لے چل ویہڑے

یا کوئی خبر لیا کے دسیں ہر جا لا دیں گیڑے
فرقت والے بحر غماں تھیں پار لگن مت بیڑے
اشرفؔ آکھیں یار میرے نوں آ وسی نیڑے نیڑے

دوہڑہ نمبر ۱۴

کدوں کسے سنگ وفا کریندے زُلف جنہاں دی کالی
ظلم کرن دی کارن انہاں دی پاندے شور موالی
پاون خیر نہ دردوں درکارن خالی مُڑن سوالی
اشرفؔ روندے دَر دَر بھوندے رَبّ جنہاں دا والی

دوہڑہ نمبر ۱۵

عشق ترازو اُتے جو تُلیا پھر مُڑ اُسے تکڑی تے تُلدا نئیں
بے سمجھاں اغیاراں کارن باب وصل دا کھُلدا نئیں
جس نُوں یار قبول کریندا اوہ پھر دَر دَر رُلدا نئیں
لکھ آون تکلیفاں اشرفؔ قول سجن دا بھُلدا نئیں

دوہڑہ نمبر ۱۶

عشق تیرے نے کملا کیتا گھر گھر پھِراں سودائی ہیں
نئیں اکھ لگدی بن سجناں دے پیت حدوں وی لائی ہیں
گم ہو یا نہ ملیا ماہی تُوں لُوں اگ جلائی ہیں

کافر ہوواں جے مُڑ آواں یار دی وچ جدائی ہیں

دوہڑہ نمبر ۱۷

سوہنی صورت والے سجناں مار نیندی کانی
زخمی کر کے بِسمل وانگوں گُم ہویا دِل جانی
وانگ زلیخا آس وصل تے چھڈی گال جوانی
اشرفؔ تسّہ مرداتک کے یار نہ دیون پانی

دوہڑہ نمبر ۱۸

مجنوں نوں مل رہے ہزاراں سوہنی صورت والے
کالی زُلف نوراں شکل سُرخ گلھاں گل لالے
انہاں دل نہ ویکھے مُڑ کے بھاویں مارن آلے
لیلے دے نیناں تقیس اشرفؔ پیتے مست پیالے

دوہڑہ نمبر ۱۹

نین سوداگر نیناں دے بن نین خریدن آئے
زُلف کمنداں دے وچ آکے لکھاں سر پھسائے
چھڈ کے شاہی کرن گدائی تن من ہوش بھلائے
یار سجن دے کوچے اشرفؔ ڈیرے آن لگائے

دوہڑہ نمبر ۲۰

لکھ لکھ بدی ملامت طعنے عاشق سرتے چاہندے
یار پیارے توں نہ مڑدے سب رشتے چھٹ جاندے
شولی چڑھدے چم لہاندے عشقوں باز نہ آندے
اشرف خاک پیراں دی چم کے اکھیاں دے وچ پاندے

دوہڑہ نمبر ۲۱

بشر ناگ زلف دے کالے جس ویلے ڈس جاون
بناں وصال نہ منتر بھاویں ماندری زور لگاون
عشق دا روگ بچیدا نا ہیں جے نہ دید کراون
جے کوئی جان بچاون اشرف عشقوں جان بچاون

دوہڑہ نمبر ۲۲

عشق حسن دی ذات ازل تھیں اکو بن کے آئی
نیچ اوچ وچہ فرق وفا دا اصل پچھان سچائی
سب توں ڈاہڈی ظالم دشمن جس دا نام جدائی
اشرف عاشق عاجز بکے پاندے رہن دوہائی

دوہڑہ نمبر ۲۳

شکر ہویا اساں وسر گیئوں سے تے نہ رہی ساڈی یاد اے
یاد ہی نہیں یاد دیوا ایں جیہڑے کیتے نے قول وعدے

ساڈی جھوک اُجاڑ کے ماہی توں غیراں نال آباد اے
باجھ پیارے سجناں دے ساڈی کون سنے فریاد اے

دوہڑہ نمبر ۴۲

اللہ بیلی میں دکھی دا سجنوں تسیں راضی یار رہوے
اساں پردیسی آں ٹرے ویندے ساڈے یاد سلام رکھائے
کوئی بھل پئی اساں وچہ ماہی اللہ واسطے معاف کرائے
پردیس گئے سجناں دے سوہنے رب کولوں فضل منگائے

دیگر عشقیہ دوہڑے

کالے دیس ہمیشہ نہیں پئے گورے رنگ کوں بھاندے
گورا رنگ تے کالے کپڑے پئے قسم خدا دی کھاندے
ویکھ کے نقشہ تیندڑی صورت دا بدے عاجز روح ترساندے
غلام فریدا کئی قدمی جھڑ پئے کئی درتے رہے کرلاندے

پردیسی ہویوں پردیس گیئوں تیریاں نت وطناں تے لوڑاں
کملی کر کے مینوں چھڈ گیئوں میں ککھ گلیاں دے لوڑاں
ماہی میرے دی چال انوکھی جیویں پائیاں پیلاں موراں
قسم خدا دی چن دوزخ سڑساں کدی یار ولوں مکھ موڑاں

شکوہ ہویا اساں وِسر گیوں سے تے نہ رہی اساڈی یاد اے
یاد ہی نہیں یاد دلوائیں جیہڑے کیتے نے قول وفا دے
ساڈی جھوک اُجاڑ کے ماہی توں غیراں نال آباد اے
باجھ پیارے سجناں دے ساڈی کون سُنے فریاد اے

اللہ بیلی ہیں دُکھی دا سجنوں تساں راضی یار رہو ے
اساں پردیسی آں ٹُرے وینداے ساڈے یاد سلام رکھلے
کوئی بھُل پئی اساں وچہ ماہی اللہ داسطے معاف کرائے
پردیس گئے سجناں دے سوہنے ربّ کولوں فضل منگائے

وقت فجر دے نال نظر دے ساڈے دِلبر کیوں نہ اُٹھے
کے دے قصور اساں وچہ ماہی اَج یار سنیدے رُٹھے

گلیاں دے وچ پھرن نمانے جیہڑے دونیناں دے کُٹھے
غلام فریدا گل لگ مِلساں مَتاں مَرنہ ونجاں رُٹھے

یاری لاساں تے چنگا کرلیساں میں تے ہاں رُداں دی ماری
جیہڑی گلی سوہنا ماہی وسدا ایں تے ولیاں لکھ لکھ واری
سلام کریندی لنگھ جو ولیاں تے پئی ویکھے خلقت ساری
یار پیارے توں سر چا دلیساں جدّوں بنی مصیبت بھاری

جس باغ دے ڈٹھیاں دِل باغ نہ ہووے بھاویں ہوون پھل ہزاراں
جنگلاں دے وچ رُلدی وتاں مینوں دِسن اوہ باغ اُجاڑاں
چھوٹی عمراں بیلی عشق خریدا بے سمجھی دیاں ساراں
غلام فریدا میں تاں قدماں جھڑساں بھاویں گھلے پین کروڑاں

ٹھوک دلا ہُن کوک دِلا تیریاں رَبّ سُنیسی ہُن آہیں
تیلاں باجھ نہ بلن مشالاں سُکی لکڑی باجھ نہ بھاہیں
دُکھاں باجھ نہ رُون اکھیاں اشرف روواں باجھ نہ آہیں
غلام فریدا ایتھوں وگ وی چلائیں چل ویسیئے ہور کدائیں

یار پیارے وسار دتا بھلا رنج نہیں یار کریندا
سوچ سمجھ کے لاہے ہاں یاری نہیں رہے جواب دیویندا
جان سہاویں تے نہ جان توں یارا رہے جگ تے شالا بھوندا
غلام فریدا جہنوں یار آکھیئے اوہدا گلہ نہ مول کریندا

لگی نالوں ٹرٹی وی چنگی جیہڑی بے قدراں دی یاری
چنگا وی ہویا لڑ نیڑیوں چھٹا تے نہیں گذری عمر ساری
عشق مارے دو چار دہاڑے بھیڑی موت مارے اک واری
آکھ فریدا انہاں لوکاں نوں جیہڑی دیندے یار وساری

ہے ہے جوڑ سنگت دے ڈٹھی ہن دور ویاں وتھاں پیاں
جنہاں شکلاں کولوں پل نہ ساں وسدے اوہ شکلاں یاد نہ رہیاں
قبراں کوں گل لا لیئے ہن خاک دیاں ڈھیریاں رہیاں
غلام فریدا بن ڈٹھیاں یارا ساتوں بہوں تکلیفاں پیاں

یار جنہاں دے نت پردیسی غم لگدے لوں لوں ویہاں
مکھڑے یار دی کی نشانی جیویں دیگر رنگ دیا شہریاں

دِل دا محرم کوئی مِلدا بیٹھا روواں لاتی دیہاں
چراغ ماہی رب یار ملا وے ہووے پتہ وانگوں تیہاں

اچھا وے دلبر لوڑی اُتے ہی بجادیں جاتے یا نہ جانے
رت پیارے نال خوشی دے اتے وت وی ساڈا مانے
رت روز رسیمے چھوڑ دے دلبر تے تکدے بال ایانے
تینڈے عاشق کول کھڑ وتا دیندے بوٹیاں لانے

تنا لا وقت زوال دا پیش نہ تھیوے چھڈ جانے ما پیو جاتے
خوب آزمائے
سجن پیارے کرن کنارے بن جاندے لوک پرائے
خوب آزمائے
اوہ دشمن بھیں غالب رہندے جیہڑے ویکھ ڈردے سائے
خوب آزمائے
ملک اشرف وخت پیاں دکھ کوئی نئیں بیلی سان سارے وقت لنگھائے
خوب آزمائے

اے جبرائیلؑ توکر دی سبیل کیویں گھنسیں میری جان اے
قسم قرآن اے
جان گھنن توں پہلے جند لے گیا کیچ داخان اے
قسم قرآن اے
لاش میری نوں ڈیکھ کے ملک الموت وی ہویا حیران اے
قسم قرآن اے
آکھ اشرف جنہاں جند یار انوں دتی او بخشے دونویں جہان اے
قسم قرآن اے

آوے ماہی رب ساون لایا کئی موج بنائی آکھو ہاں
اک ہتھ نال تاڑی وجدی ناہیں جد وں شوق نہ ہووے دوہاں
اکھیاں بہہ عدالت کیتی کوئی سودے کیتے روحاں
آکھ غلام فریدا سارا جگ رس وسدے اک یار نہ ملسے توہاں
دیکھ دیلا کو یلا چپا کیتی سجناں کنڈ اے
طعنے مہنے لوکاں دے اساں کیتے بھوں پسند اے
حسن تیرے دی لہر ڈھٹی تے ترو ڑ گیا بند بند اے
ملک اشرف اس جیون کولوں کر گھنڑیے موت پسند اے

اَلْعِشْقُ نَارٌ مُحْرِقٌ مَاسِوَا اللّٰہ

یعنے

کافیاں رموزِ عاشقانہ

حضرت

بُلّھے شاہ رحمۃ اللہ علیہ

مُکمّل کلامِ عارفانہ

کافیاں حضرت بُلّھے شاہ

کافی نمبرا

یارب خلقت پیدا کیتی بنیا خواب خیالی اویار

پاک محمدؐ وارد ہویا چوداں طبقاں دا والی اویار

جو رنگ رنگیا لوہڑا رنگیا مُرشد والی لالی اویار

اَلَستُ بِرَبِّکُم نازل ہویا قَالُو بَلیٰ سکھالی او یار
کُلِّ شَیئٍ دی کھیڈ مچی ہے اپنا آپ سنبھالی او یار
صُمٌّ بُکمٌ عُمیٌ ہویاں لایاں دی لج، پالیں او یار
سورۃ یٰسین مزّمّل والا ہدیہ کجھ دولیں او یار
الف سیاہ وچ ہے یدِ بیضاوی چمک دکھالیں او یار
دُرِّ معانی دی دھوم مچی ہے نَحنُ دا کنڈا اٹھالیں او یار
اَحَد کولوں اَحمَدُ بنیا تے بسمل میم نکالیں او یار
مُوتُوا قَبلَ اَنْ تَمُوتُوا ہویاں نوں توں جوالیں او یار
بلھے شاہ گھر تیرے آیا کر کے ناز دکھالیں او یار

منہ آئی بات نہ رہندی اے

جھوٹھ آکھاں تاں کجھ بچدا اے
سچ کہواں تے بھانبڑ مچدا اے
دل دوہاں گلاں توں ڈردا اے
جَل جَل کے جیبھا کہندی اے
منہ آئی بات نہ رہندی اے

ایہہ تلکن بازی ویہڑا اے
ایتھے سدا رہندا اندھیرا اے
اندر ڈر کے ویکھا کیہڑا اے
باہر خلقت پئی ڈھونڈیندی اے
منہ آئی بات نہ رہندی اے

جس پایا بھید قلندر دا ! راہ کھوجیا اپنے اندر دا
سُکھ داسی ہے اس مندر دا جتھے کوئی نہ چڑھدی لہندی اے
مُنہ آئی بات نہ رہندی اے

اوہ سجنوں بہت پیارا اے اِک صورت دا چمکارا اے
اوہدا وکھرا بھید نیارا اے جیوں چنگ ڈاروچہ پیندی اے
مُنہ آئی بات نہ رہندی اے

کتے عاشق بن بن آئیدا ! کتے نازادا دکھائیدا
کتے ہو رسولؐ بھلائیدا کتے جان جُدائیاں سہندی اے
مُنہ آئی بات نہ رہندی اے

جد ظاہر ہوئے نور ہورِیں جل گئے پہاڑ کوہ طور ہورِیں
چڑھ گئے سن دار منصور ہورِیں اوتھے شیخی پیش آ پیندی اے
مُنہ آئی بات نہ رہندی اے

جے ظاہر کراں اسرار تائیں تاں بھُل جاویں تکرار تائیں
پھر مارن بُلھے یار تائیں ایتھے مخفی بات نہ رہندی اے
مُنہ آئی بات نہ رہندی اے

اِک واجب شرط ادب دی اے ہر ہر وچہ صورت رب دی اے
ہور بات معمولی سب دی اے کتے ظاہر کتے چھپیندی اے

مُنہ آئی بات نہ رہندی اے

اساں پڑھیا علم تحقیقی اے اوتھے اکو حرف حقیقی اے
ہور جھگڑا سب ودھیکی اے اینویں رولا پایا بہندی اے

مُنہ آئی بات نہ رہندی اے

بلھا شاہ اساں تھیں وکھ نہیں بن شوہ تھیں دوجا کجھ نہیں !
پر ویکھن والی اکھ نہیں تاں جان پئی دکھ سہندی اے

مُنہ آئی بات نہ رہندی اے

اِک روز جہانوں جانا ہے

اِک روز جہانوں جانا ہے جا قبرے وچ سمانا ہے
تیرا گوشت کیڑیاں کھانا ہے رکھ چیتا مرگ وسار نہیں

اٹھ جاگ گھوراڑے مار نہیں
ایہہ سون تیرے درکار نہیں

تیرا ساہا نیڑے آیا ہے کجھ چولی داج رنگایا ہے
کی اپنا آپ وکھایا ہے اے غافل تینوں سار نہیں

اٹھ جاگ گھوراڑے مار نہیں
ایہہ سون تیرے درکار نہیں

تُوں مُنتیاں عُمر لنگھائی اے ۔ تیری ساعت نیڑے آئی اے
تُوں چرخے تند نہ پائی اے ۔ کی کرسیں داج تیار نہیں
اٹھ جاگ گھوراڑے مار نہیں
ایہہ سون تیرے درکار نہیں
تُوں جس دن جوبن متّی سیں ! ۔ تُوں نال حوراں دے رتی سیں
دنیا تے غافل سُتّی سیں ! ۔ ہُن بہن تیرے درکار نہیں
اُٹھ جاگ گھوراڑے مار نہیں
ایہہ سون تیرے درکار نہیں
تُوں مُڈھوں بہت کُچجی سیں ۔ ہرطرفوں تُولی، لبنجی سیں
تُوں کھا کھا کھانے پھیٹی سیں ۔ تیں کولوں کون بیزار نہیں
اٹھ جاگ گھوراڑے مار نہیں
ایہہ سون تیرے درکار نہیں
اج کل مکلاوہ تیرا نی ! ۔ کیوں مستی ہیں کر دعوے نہیں
ان ڈُھٹیاں نال ملاوہ نی ۔ ایہہ بھُل کے گرم بازار نہیں
اٹھ جاگ گھوراڑے مار نہیں
ایہہ سون تیرے درکار نہیں
تُوں ایس جہانوں جائیں گی ۔ پھر قدم نہ ایتھے پائیں گی

ایہہ جوبن روپ وِنج جائیں گی   بہہ رہنا وچ سنسار نہیں

اٹھ جاگ گھوراڑے مار نہیں

ایہہ سون تیرے درکار نہیں

بُلّھا، شور، بن، کوئی نہیں   ایتھے اوتھے دوہیں جہانیں

سنبھل سنبھل کے قدم ٹکائیں   پھر آئو ناں دوجی وار نہیں

اٹھ جاگ گھوراڑے مار نہیں

ایہہ سون تیرے درکار نہیں

میری بُکل دے وِچ چور نی   میری بُکل دے وچ چور نی

میری بُکل دے وچ چور نی، میری بُکل دے وچ چور نی

کس نُوں کوک سناواں نی میری بُکل ....

مسلمان سڑن توں چڑھدے ہندو چڑھدے گور!

دونویں آپس دے وچ لڑدے ایہہ دوہاں دی کھور

کتے رام داس کتے فتح محمد ایہہ پیندا اے شور

میری بُکل دے وچ چور نی ....

چک جان سب جھگڑے جھیڑے نِکل پیا کوئی ہور

آپ صاحب جنوں بھا دے لِتس دی اے گل زور

جیہڑا لیکھ متھے دا لکھیا کون سکے ہون موڑ
جس جاتا تس جان لیا بہو رجھر جھیڑ ہویاں مور
میری ٹکل دے وچ چورنی ....

پیر پیراں بغداد ہے ساڈا مرشد ہے شہزور
ایہو تسیں بھی آکھو آپ گڈی آپ ڈور !
ہیں دستاں تسیں پکڑ لے آ دُلھے شاہ دا چور
میری ٹکل دے وچ چورنی ....

ہن کہہ تھیں آپ چھپائیندا

کیوں ملاں ہو بلیندے ہو — کیوں رام دوہائیاں دیندے ہو
کیوں سنت مذہب رکھیندے ہو — کیوں ماتھے تلک لگائیندا
ہن کہہ تھیں آپ چھپائیندا

میں میری ہے کہ تیری ہے — پر انت وہم کی ڈھیری ہے
اس ڈھیری توں سب کیری ہے — کہڑے نوں ناچ نچائی دا
ہن کہہ تھیں آپ چھپائیندا

بندرابن میں گؤ چرادیں — لنکا جا کے ناد بجادیں
مکے جا حاجی بن آویں — کیا کیا رنگ وکھائیدا

ہُن کہہ تھیں آپ چھپائیندا

منصور تُساں دِل آیا اے ۔ تُساں سولی پکڑ چڑھیا اے
میرا دیہ اوہ بابل جایا اے ۔ تسیں خون دیہو میرے بھائیدا

ہُن کہہ تھیں آپ چھپائیندا

جو طلب تساڈی کردا اے ۔ مرنے تھیں کدے نہ ڈردا اے
اوہ مویا بھی تیتھوں ڈردا اے ۔ پھر موئے نوں مار وکھائیدا

ہن کہہ تھیں آپ چھپائیندا

ہور حسن پر کرم اویہا ہے ۔ تحقیق اور تیرے جیہا ہے
سچ مچ سلامت رہیا ہے ۔ تیرے نظر مہر ترسائیدا

ہُن کہہ تھیں آپ چھپائیندا

وچہ نبیؐ باغ لوایا اے ۔ وچوں چہرہ آپ دکھایا اے
تیں جا الفوں میم بنایا اے ۔ تاں باطن کی بتلائی دا

ہُن کہہ تھیں آپ چھپائیندا

جگ تے اپنا آپ جتائیو ۔ پھر عبداللہ دے گھر آئیو
ہمہ اوست لکھ پڑھایا ۔ ہمہ اوست نے عقل بھلایا

ہُن کہہ تھیں آپ چھپائیندا

جو کوئی تیتھوں ویکھن آیا! ۔ آپے توں اوہ جا بنیندا

یوسف کھوہے ڈے وچ پائیو   یونس مچھلی توں نگلائیو
صابر کیڑے گھت بٹھائیو   پھر اوہناں نوں تخت چڑھائیدا

ہُن کہہ تھیں آپ چھپائیندا

کتے چور بنے کتے قاضی ہو   کتے منبر تے چڑھ واعظی ہو
کتے تیغ بہادر غازی ہو   کتے آرا رکھ چیرائیدا

ہُن کہہ تھیں آپ چھپائیندا

بلھے شاہ اُتے میں مائل ہاں   جھب کرو عنایت سائل ہاں
ایہہ سائل گھائل گھائل دا   گھائل لوں لوں آپ لکائیدا

ہن کہہ ....

کافی

ابراہیم چا چخہ چڑھایا اے   ذکریئے دا سر چرایا اے
یوسف ہٹو ہٹ وکایا اے   سرور دا سر کٹوایا اے

کیوں عشق اساں تھیں آیا ہے
توں آیا ہے میں پایا ہے

سولی تے منصور چڑھایا   شمس اُلٹی کھل لہایا
صنعاں خوکاں نوں چرایا   ہُن کس دل نظر لگایا ہے

کیوں عشق اساں تھیں آیا ہے
توں آیا ہے میں پایا ہے

جس گھر وچہ تیرا پھیرا ہو　　سو جل جل کوئلے ڈھیرا ہو
جب راکھ اُڈے تب بھیڑا ہو　　کس گل دا سدھر آیا ہے

کیوں عشق اساں تھیں آیا ہے
توں آیا ہے میں پایا ہے

بلھا رب دے کارن کر　　تن بھٹی تے من آۂرن کر
نال پریم ہتھوڑا مارن کر　　جدوں لوہا اگ بن آیا اے

کیوں عشق اساں تھیں آیا ہے
توں آیا ہے میں پایا ہے

کافی

نی میں کتدی کتدی موئی سیاں برساں کچھوں چھٹی
بھلا ہویا میرا چرخہ ٹٹا میری جند عذابوں چھٹی
داج دا سیج میں کی کرناں میں پریم کٹورے کٹھی!
لٹ گیا اوہ مڑ نہ آیا نہ اوس گھلی چٹھی!
بلھے شاہ نے ناچ نچایا دھوم پئی وچ پٹی!

میرا چور اوہ پکڑ لے آؤ جس نے میری جند کٹھی

کافی

کی کردا کی کردا نی تیں دسو تنی دلبر کی کردا
اکتے گھر وچہ وسدے رسدے نہیں بہندا نہیں پھردا
وچہ میت نماز گذاری بت خانے جا وڑدا
میں اِکو اک لکھ گھراں دی مالک ہے گھر گھر دا
میں جتول ویکھا میتوں اوہو رگ رگ تھیں سردا
موسے تے فرعون چڑھایا اوہ بھی دوہو کے کیوں لڑدا
حاظر ناظر یا النہارا دوزخ وچہ کیوں سڑدا
ایہہ نازک بات میں کیوں کر آکھاں نہ جر سکدا نہ جردا
میتوں اس دا عشق دکھیلا دن رات سودائی کردا
واہ واہ وطن کہیندا بھوک دیندا اک سڑدا
وحدت دا اوہ دریا بہیندا اوتھے سب کوئی سی تردا
اتوں آپے اتوں آپے، آپے صاحب بردا
عجب تماشہ ویکھ توں ملّھے سب کہندا میں کردا

کافی

ربّا ہُن کی کریئے اُٹھ چلّے گوانہدوں یار
اٹھ چلّے ہُن رہندے ناہیں ہویا ساتھ تیار
چاروں طرف چلندی چرچا ڈاہڈی پئی پکار
ڈاہڈے کلیجے بل بل اٹھدے بن دیکھے دیدار
مُلّھے شاہ پیارے باہجوں نہ رہیا اوردار
خاکی خاک نوں ول جانا کجھ نہیں زور دھگانا
گئے سو گئے پھر ناہیں آئے میری جان پیارے
میں باہجوں پل رہندے ناہیں کیوں سانوں تساڈے
وچ قبراں دے خبر نہ کائی مار وڈھ جو الانا
چت پیا نہ جاں اساتھوں اوہ بھی شاہ نہ رہندے
اسی مویاں دے پیر تے مار ہوتے حشونددے وچ رہندے
اج کہ بلک نکا دا ساتوں ہوئے بڈا اکھانا!
اوتھے مگر پیارے لگی تاں اسیں ایتھے کوئی
اساں تھے نوں کہن نہ ملدا اگے کنوں دہائے
جو کجھ اگلیاں دے سر بیتے اساں بھی اوہو بھائی

بُلھے شاہ ایتھے رہن نہ ملدا اوہ منڈے پٹ ڈیرے بیلی
اِک نام دہی دا خرچی ہے ہور پیا وچہ ہنس بیلی
ہیں سپنا سب جگ بھی سپنا ہور کوک بیٹا یا۔

اب توں جاگ سوداگر پیارے

اب توں جاگ سوداگر پیارے — ریں گئی مٹ گئے سب تارے
داگون ستر ائیں ڈیرے — ساتھی یار مسافر تیرے
اب توں جاگ سوداگر پیارے
کرلے اج کرن دا بیڑا — پھر نہ آون ہوسی تیرا
اجکل ہوسی کوچ بھی تیرا — اجی باجن گے کوچ نقارے
اب توں جاگ سوداگر پیارے
ہر کوئی اپنے نفع کو دوڑے — کیا سر دھن کیا زدھن بوڑھے
ساتھی چلا چل پکارے — کوئی نہ دوے گا تجھے سہارے
اب توں جاگ سوداگر پیارے
موتی چونی پارس بیا سے — پاس سمندر سبھی پیا سے
تجھ کو کیوں آتے ہیں ہاسے — کھول اکھیں ہو ون چھٹکارے
اب توں جاگ سوداگر پیارے

ٹھیکے شاہ دے پیریں پڑیئے
غفلت چھوڑ کجھ حیلہ کریئے
اپنے بچن دا کجھ جتن کریئے
مرگ جتن بن کھیت اجاڑے

اب توں جاگ سوداگر پیارے

عرضِ مصنّف

جے کر میری ملاقات دا شوق رکھو لکھ لو پتہ نشان دوستو
راولپنڈی ہے ضلع پوٹھوار میرا تھانہ جاتلی تحصیل گوجرخان دوستو
کلر بالہ گجراں خاص مقام میرا ڈاک خانہ سیّد کسراں دوستو
محمد اشرف نام غریب سندا قوم ملک تے ذات اعوان دوستو

فقط طالبِ خیریت ملک اشرف